

Der kan i Dyrigt være Spørgsmaal, om det ikke til yderligere Tydeliggjørelse vilde være rigtigt til 3die Behandling i Afkræftelseskapitlet tillige at tilføie en udtryffeligt Henvisning til Forordningen af 28de Juli 1841 § 2, idet det maa erkjendes, at der er den i den nuværende Lovgivning hjemlede Bestemmelse om Afkræftelse af Løsbønderpant, saa at denne Del af Forordningen maatte forsaavidt kunde fortjenes at bringes i Grindring i Afkræftelseskapitlet; der vil dog alligevel blive en lille Uregelmæssighed tilbage med Hensyn til Tidsfristens Længde, idet Forslaget til § 155 under Nr. 45 er en Følge af, hvad der allerede er vedtaget. Jeg har ikke Noget at indvende imod Forslaget under Nr. 46 eller mod Forslagene under Nr. 48 og 49, og der staaer altsaa blot tilbage de af Udvalgets Flertal stillede Forslag til §§ 154 og 159, nemlig at disse Paragrafer skulle udgaa, altsaa at det skal have sit Forblivende ved den tilbagevirkende Kraft, som Thinglæsningen af de i rette Tid læste Skjoder og Pantebreve har efter 5—3—28 og 5—7—7. Om dette Spørgsmaal, mine Herrer, har jo nu den ærede Drdfører allerede udtalt sig meget udførlig lige over for det ærede Flertals Drdfører (Alberti), og lad mig derfor strax sige, at efter det Udfald, som Afstemningen helt igjennem sit igaar, føler jeg mig yderligere opfordret til, som allerede antydet i Begyndelsen af mit Foredrag igaar, at tage saa meget Hensyn som paa nogen Raade mulig til de forskellige Anskuelser, som her gjøre sig gjældende, naar de fremtræde med betydelig Styrke. Jeg vil derfor sige, at jeg som Minister vil indskrænke mig til at henstille dette Spørgsmaal til det ærede Things Afstemning; som Minister vil jeg i alt Fald i Dag ikke lægge nogen afgjørende Vægt paa, om det ærede Thing i saa Henseende vil følge det ærede Flertal, eller det vil følge det ærede Mindretal. Jeg vil haabe, at Afstemningen, hvis den skulde være gunstig for Flertallets Forslag, ikke vil møde afgjort Modstand i Landstinget; jeg er ikke ganske vis derpaa; men jeg tror at skylde Thinget efter hele den Raade, hvorpaa det tog Sagen ved Afstemningen igaar, at vise, hvor langt det

er fra mig at ville lægge Noget i en Spændetrøie. Efterat jeg har sagt dette, vil jeg tilføie, at jeg, dersom jeg var Medlem af Thinget, utvivlsomt vilde stemme mod Flertallets Forslag. Jeg vilde ganske vist stemme for, at denne Antikvitet i Lovens 5—3—28 og 5—7—7, ved denne Leilighed skulde forsvinde. Lad mig først give et mere personligt Svar til det ærede Flertals Drdfører, Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti). Naar jeg lige overfor ham tillod mig en lille personlig Bemærkning ved Sagens første Behandling, saa tror jeg ikke, at Noget kan undre sig derover. Jeg for min Person er som velbekendt ikke radikal. Jeg kan imidlertid have en vis Agtelse for en konsekvent Radikalisme uden derfor at sympatisere med den, men det fremkalder ganske naturlig Kritik, det ægger altid til Modsigelse, naar man ser det paafaldende Misforhold, at den, hvis Anskuelser ellers ofte nærme sig til det radikale, som ellers ofte gaar frem med Hensynløshed, paa et enkelt Omraade hylde lige de modsatte Anskuelser. Der er en egen Inkonsekvents deri. Denne Art af Inkonsekvents er nu ikke saa ganske sjelden, man ser ofte i Livet, at de, som i mange Retninger ere radikale, paa det Omraade, som de kjende bedst, ikke ere det; der ere de endog saa mangen Gang ultrakonservative. Det var en Sagtagelse, som laa saa nær lige over for det ærede Medlems Optraeden i disse juridiske Spørgsmaal, at det ikke kunde være besynderligt, at jeg fremhævede den. Jeg kan nu nok til en vis Grad forstaa dette Fænomen, men jeg finder alligevel, at om jeg maa bruge det Udtryk, den sunde Radikalisme vilde være mest forklarlig paa det Omraade, man bedst kjender. Paa det Omraade, man fuldkomment behersker, kan man snarest bortskjære, uden at skjære de sunde Rødder over. Men dermed være det paa ingen Raade sagt, at man er gaaet radikalt frem ved nærværende Lovforslag og allermindst da, naar der er foreslaaet at ophæve Bestemmelserne om den tilbagevirkende Kraft af Thinglæsningen af Skjoder og Pantebreve, naar de læses i rette Tid. Det ærede Medlem har undret sig over, at Bestemmelserne om Ophevelsen heraf ere komne frem i nærværende